

# תוספת שבת

זמני הדלק"נ שבת פרשת בהר  
 ירושלים: 7:00 מוקדם: 6:50  
 בני ברק: 7:15 מוקדם: 7:05  
 מודיעין עילית: 7:09 מוקדם: 6:59  
 חיפה: 7:10 מוקדם: 7:00  
 טבריה: 7:06 מוקדם: 6:56

מדברי רבותינו זצוק"ל ושיבדלחט"א במעלת תפילת מנחה בערש"ק וקדושת השבת

החיזוק השבוע לרפואת המשגיח רבי אברהם בן תילה שליט"א ולרפואת אסתר בת שרה מרים בתושח"י

**"אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בר יוחאי, אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלין" (שבת קיח): כתב הבן יהודע לרבינו הבן איש חי זיע"א ששני שבתות מתקיימים בשבת אחת שעושים תוספת שבת!**

תירץ הגה"צ רבי משה אהרן שטרן זצוק"ל את הדברים באופן נפלא: שהרי מלבד זאת יש לכאורה לדקדק בשינוי הלשון בין התלמוד בבלי לתלמוד ירושלמי. שבתלמוד בבלי נאמר "שתי שבתות כהלכתן", שיזוהו מלחלל השבת, וכל ההנהגות בשבת יהיו על פי ההלכה בלי שום חלול שבת, ועל זה אמרו שאם יעשו כן שתי שבתות יזכו להגאל. שכן שמירת שבת כהלכתה פירושה שישמרו את השבת רק 'כהלכתה' מבלי לחלל, אך לא בדרגה הגבוהה של שמירת השבת.

ואלו שמירת השבת 'כתקונה', כלשון שנקט התלמוד מירושלמי - 'משמרין את השבת כתקונה', הכוונה היא לשמירת השבת בדרגה הגבוהה, באופן נעלה ומרומם, כראוי לפי ערך קדושת השבת. באופן זה אכן די שיהיה רק שבת אחת בלבד כדי שכבר יזכו ישראל להגאל.

ומצאתי לזה סמך גדול בדברי חז"ל (שמות רבה סוף פרשה כה) שנקטו בלשון הזה: "אילו היו ישראל משמרין שבת אחת כראוי מיד היה בן דוד בא". כלשון הירושלמי אך עם שינוי אחד: במקום 'כתיקונה' נאמר 'כראוי'. וזהו כעין מה שהתבאר ששמירת שבת כראוי באופן היותר נעלה, סגי בשבת אחת כדי לזכות לגאולה (אוצרותיהם אמלא)

וכן מדויק בדברי הבן יהודע שבדברי רשב"י בגמ' הביא הפסוק המוזכר בו "שבתותי", וע"י התוספת מבואר ששני השבתות הם אכן שבת אחת.

**ביאור הח"ח בשיר 'כל מקדש שביעי כראוי לו שכרו הרבה מאד עפ"י פעלו,**

אותה משמעות שכל אחד יקבל את שכרו לפי מעלתו? הסביר זאת ה'חפץ חיים' כך: ישנם שני סוגי בני אדם המתייחסים באופן שונה לשמירת השבת. יש אשר נזהרים בכל האיסורים של שבת שלא לעבור עליהם בכל פרטיהם ודקדוקיהם, אבל אינם מייחסים חשיבות לעצם קדושת השבת, ויש אשר מלבד ענין שמירת השבת כראוי וזהירותם הגדולה שלא להיכשל באסורים, הם מחשיבים גם את עצם יום השבת, השבת מרוממת אותם, כל ההנהגה שלהם אומרת כבוד!

על שני סוגי האנשים הללו התכוון הפייטן בדבריו: 'כל מקדש שביעי כראוי לו' - כאן הוא רומז על השומר את השבת ומרוממה

הגמרא במסכת שבת (קיח): "אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בר יוחאי, אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלין" וכתב הבן יהודע לרבינו הבן איש חי זיע"א ששני שבתות מתקיימים בשבת אחת שעושים תוספת שבת! וז"ל: "שני שבתות הם שבת העיקרי, והשני שבת התוספת, ולכן אחר אותיות "ישראל" יש אותיות "שבתכם" שיש לכם שבת הנקרא שבתכם שיתייחס לכם, דאתם העושים אותו, והוא 'שבת התוספת'..."

ובזה מתורץ הקושיה העצומה של בעל ה'מראה פנים', על הסתירה בין הבבלי לירושלמי: דהנה הגמרא במסכת שבת (קיח, ב) אומרת: "אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בר יוחאי, אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלין שנאמר כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי וכתוב בתריה והביאותים אל הר קדשי וכו'". ואלו בתלמוד ירושלמי (תענית א, א) נאמר: "אמר רב לוי אילו היו ישראל משמרין שבת אחת כתיקונה מיד היה בן דוד בא".

ובפרוש ה'מראה פנים' בירושלמי שם הקשה את הסתירה בין התלמוד בבלי לתלמוד הירושלמי. שבתלמוד בבלי נאמר שיגאלו בזכות שמירת שתי שבתות כהלכתן, ואלו ובתלמוד ירושלמי נאמר שיגאלו בזכות שמירת שבת אחת כתקונה?

אולם על פי דברי ה'חפץ חיים' שיש שני סוגי שומרי שבת יש ששומר ממש ויש שרק אינו מחלל שבת (מובא בהמשך העלון)

בזמר הראשון של ליל שבת אנו פותחים את הזמירות כך: "כל מקדש שביעי כראוי לו, כל שומר שבת כדת מחללו. שכרו הרבה מאד על פי פעלו, איש על מחנהו ואיש על דגלו".

שאל ה'חפץ חיים', מדוע אנו כופלים את הדברים פעמיים: 'כל מקדש שביעי כראוי לו', ושוב אומרים: 'כל שומר שבת כדת מחללו'. שני המשפטים לכאורה מלמדים את אותה משמעות, על יהודי השומר שבת כהלכה?

וכן בהמשך: 'שכרו הרבה מאד על פי פעלו', כלומר, כל אחד ואחד יקבל את שכרו לפי מעלתו שלו, ולא כולם יזכו בשכר שווה, ושוב כופלים ענין זה: 'איש על מחנהו ואיש על דגלו',

בזה, וכן שאר מעשים טובים שעושים בשבת, ודיבורים - דברי תורה ולא דברים בטלים, וגם מחשבות קדושות, כל זה נקרא "מקדשי שביעי" שמקדשים את השבת ומוסיפים בה קדושה. ועל זה מסיימים "כולם ישבועו ויתענגו מטובך", היינו כל אלו הנזכרים לעיל: "שומרי שבת" שנוהרים מחילול שבת, ו"קוראי עונג" שמתענגים בשמירת השבת, ו"מקדשי שביעי" שמקדשים את השבת בהנהגה מיוחדת של קדושה, "כולם" - מהמדרגה הקטנה ועד למדרגה הגדולה ביותר, "ישבעו ויתענגו מטובך"!

אלו הם ענייני שבת, שבזכות זה נגאלו אבותינו ממצרים, וגם אנו שכבר יצאנו ממצרים יכולים לזכות לזה, להתקדש ולקדש את השבת בהנהגה של קדושה.

## שיחת מורינו הגר"י זיכרמן שליט"א לחיזוק הלימוד בשבת קודש, שנמסר בביהמ"ד זכרון משה, עם סיפור נדיר מסיום המשנ"ב שעשה רבינו החפץ חיים בשבת בגלל תביעת השבת.

והמדרש רבה בבראשית (יא) מביא בשם רשב"י ששבת תבעה מהקב"ה בן זוג שכל יום בשבוע יש בן זוג ולשבת אין בן זוג, וזה התביעה של השבת להקב"ה, וה' אמר לה כנסת ישראל היא בן זוגך, וכיון שעמדו ישראל לפני ה' סיני אמר להם זיכרו הדבר שאמרתי לשבת כנסת ישראל היא בן זוגך, היינו דכתיב זכור את יום השבת לקדשו, וכן כשאומרים לכה דודי לקראת כלה אנחנו החתן! והשבת תובעת את כנסת ישראל שיעמלו בתורה בשבת, לפחות לא פחות משאר השבוע,

ומה עניין ששבת צריכה בן זוג?, כתב בספר חובת התלמידים, שלפעמים לא מספיקים ללימוד ביום א' אז משלימים למחרת וכן הלאה מי שחסר לימוד ביום ג' ישלם ביום ד' אבל שבת תובעת מי ישלם את הלימוד של שבת למי שלא יספיק ללימוד בה? כנסת ישראל בן זוגך שמתאספים יחד בבתי מדרשות ולומדים זהו בן זוגך וזהו חיוב הלימוד דוקא בשבת בציבור,

וידוע שכל מילה בשבת זה כפול תרי"ג, ולכן איש חי זה כפול 1000 מימות החול! וזהו דברי הילקוט שמעוני בפר' ויקהל שמתחילת החומש לא נאמר ויקהל עד פרישת ויקהל ללמד לדורות הבאים שבשבת צריך קהילות גדולות ללימוד הלכות,

ובחיוב לימוד הלכה נאמר בגמ' משחרב ביהמ"ד אין לו להקב"ה בעולמו אלא ד' אמות של הלכה בלבד, אומר הפוניבז' רב שזה היה גם בזמן ביהמ"ק שהשכינה שרתה בד' אמות של הלכה, רק היום נשאר לנו רק ד' אמות של הלכה ושנוכח לנצל את ימי השבת כמו שצריך. (נכתב בקצרה לפי הבנת השומע)

## "אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלים" קול קורא מרבינו מרן בעל החפץ חיים זיע"א לחובת לימוד ולהקמת שיעורים בהלכות שבת

או שבות לא יועיל לו שום מוסר. או דרך משל, שקרה שנדלקה המפה שעל השולחן בשבת, הנה אדם בהול על ממונו יתכן שמפני זה ימהר לכבות גם כי יודע שהוא אסור, והכל מפני שאינו יודע אופן המותר, אבל אם הוא לומד הלכות שבת ידע אופן המותר הזה, דהיינו שישפוך מים על המקום שלא אחז האש, או שיקרא לעו"ג לכבות.

וכן באיסור בורר מצוי מאוד להכשל מפני חסרון ידיעה, דרך משל, כי כשיש לו בשר של שני מיני עופות מחולקין, ורוצה לברור מין אחד מחברו ולהניחו אלאחר זמן, דאיסור גמור הוא, כמבואר בפוסקים, אלא יקח מהן מה שהוא רוצה לאכול עכשיו, והשאר

בכל הנהגותיו 'כראוי' לעצם קדושתה. ואילו כשאומר 'שומר שבת כדת מחללו' - רומז על מי שיחסו לשמירת השבת מתבטא רק בכך שנוזהר שלא לחלל את השבת, אבל אינו משמרה בכבוד הראוי לה ובקדושה הראויה שיש לנהוג בשבת קודש. ועל זה מסיים הפייטן: 'שכרו הרבה מאד על פי פעלו, איש על מחנהו ואיש על דגלו'. אין שכר שווה על שמירת השבת, כל אחד יקבל את שכרו כתשלום פעולתו, וכפי יחסו לשמירת השבת, וכמו שחרט על דיגלו לנהוג ביום השבת.

ועל דברי הח"ח הוסיף מרן הגר"ג אדלשטיין זיע"א בשיחה בישיבה: והנהגת קדושה שייכת במעשים, בדיבורים, ובמחשבות. מעשים - כל מה שעושים לכבוד שבת, כגון לבישת בגדי שבת וכיוצא

סיפור נדיר מהחפץ חיים סיפר הגר"י זיכרמן שליט"א בשם המשגיח הגר"מ סלומון זצוק"ל בשם רבי שלמה בלוח זצ"ל תלמיד החפץ חיים זיע"א:

שכשסיים הח"ח את ספרי משנה ברורה, כל יום בשבוע עשה החפץ חיים סיום על חלק אחד במשנ"ב, ביום א' עשה סיום על חלק א', וביום ב' עשה סיום על חלק ב' וכו', ובשבת עשה סיום נוסף על שני החלקי המשנ"ב ג' וד' שהם החלקים שעוסקים בהלכות שבת, ושאלוהו תלמידיו למה עושה סיום פעם שניה בשבת הרי כבר סיים בששת ימי השבוע? והשיב החפץ חיים שהשבת באה ותבעה אותי למה בשבת אני לא עושה סיום על משנה ברורה, ולכן אני עושה כעת סיום גם בשבת, והח"ח הרי כל דבריו היו מדוקדקים ואם אמר כך, הוא בא ללמדנו ששבת היא באה ותבעה,

וכמו שאומרים בתפילה "ויום השביעי משבח "ואומר" מזמור שיר ליום השבת, איפה השבת אומרת? אז הפשטות זה על מעשה בראשית שמעיד על מעשי, בגמ' גיטין (דף עא) כתוב שחרש יכול לגרש אשתו בכתיבה, אבל חליצה אין יכולים חרש וחרשת כי כתוב שם לשון "אמירה" וכשכתוב אמירה אין אפשרות כתיבה! וממילא השבת היא מדברת! ויכולה לתבוע והיא אכן תבעה את החפץ חיים...

ולומדים מזה ששבת גם תובעת אותנו למה בשבת אין סדרים כמו כל יום? ומי שיקשיב ישמע שהשבת מדברת איתנו: למה בשבת אין גם ג' סדרים ברציפות כמו כל יום? ושבת וישראל דוגמת חתן וכלה,

(מתוך הקדמת המשנה ברורה להלכות שבת) ...אך באיזה ענין נוכל לבוא לזו המדרגה שישמור שבת בכל פרטיו, העצה היעוצה לזה שיראה לזרז את עצמו ללימוד הלכות שבת, ולחזור עליה תמיד, כדי שידע האסור והמותר, דאי לא הכי אפילו אם ילמוד כל ענינים המוסרים המזרזים לשמירת שבת כראוי לא יועיל לו,

וכדאיאת במדרש משלי, לדעת חכמה ומוסר, אם יש בידו של אדם חכמה יכול הוא ללימוד מוסר, ואם אין בידו של אדם חכמה אין יכול ללימוד מוסר, והכוונה דאם הוא טועה בעיקר הענין שחושב שאין זה בכלל איסור מה יועיל לו המוסר בזה, והכי נמי בעניננו אם הוא חושב על איזה דבר שאין זה בכלל מלאכה

ישאר ממילא. וכן ללקוט השומן שעל החלב בצמצום יש בזה משום בורר, אלא יניח מעט לצד החלב, או שיקח מהחלב עמה. ועוד כמה וכמה הלכות בעניני בורר.

וכן במלאכת דש, ולישה, ומלבן, ובשאר אבות מלאכות, ומי שלא למד יוכל בנקל להכשל בהן, שנמצא בכל אחד כמה פרטי הלכות שנוגע באיסור דאורייתא,

ובפרט בענין בישול ושהיה והטמנה הוא הלכתא רבתי מאוד בהרבה חלוקי דינים הנוגע למעשה, וכבר העיד הגאון בעל אורים ותומים בספרו יערת הדבש כי אי אפשר כלל במציאות שינצל מאיסור שבת אם לא ילמוד כל הדינים על בורים היטיב היטיב.

והנה אחת מהסיבות אשר ימנע להעולם הידיעה בהלכות שבת הוא מפני שהלכה חמורה היא מאוד, ואי אפשר להבינה היטיב מתוך

## דברי חיזוק מרבינו הגדול רשכבה"ג מרן ראש הישיבה הגראי"ל שטיינמן זצוק"ל בחובת לימוד הלכות שבת

קרוב מאד שיכשל, וככה יש עוד הרבה דברים שמאד מאד יכול להיכשל, ואם הוא לא לומד הוא לא יודע ויכול להיכשל.

ממילא זה דבר גדול מאד, שכל אחד ישתדל ללמוד הלכות שבת, שאפילו אם למד שלוש פעמים, יכול ללמוד פעם רביעי ג"כ. כי אם היעדרות דבש אומר פעמיים ושלוש, אפשר גם ארבע וחמש פעמים. ולא הכוונה ללמוד כל היום רק הלכות שבת, אפשר ללמוד עוד לימודים, אבל גם אם כל אחד ילמד כל יום אפילו רק עשרה רגעים או רבע שעה הלכות שבת, כדי שיחזור תמיד על הלכות שבת, זה דבר גדול, כי בלי זה אפשר מאד להיכשל. בפרט כאלה הלכות שיכול להיות שיכשל בדאורייתא כמו הלכות ברירה. והרי אנחנו רוצים שכלל ישראל מאד יתחזק בזה, וזה שישתדלו בכך כאן יהיה זכות לא רק ליהודים האלה שעושים את זה אלא זה יוסיף ג"כ לעוד מקומות. ושמעתי שיש מקומות אחרים ששמעו שכאן התחזקו, והם רוצים ג"כ להתחזק, וזה יכול לגרום שחלק גדול מאד מכלל ישראל יתקרב לשבת ויהיה בזה זכות גדול.

והרי חז"ל אומרים (שבת ק"ח, ב) 'אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי אם שמרו ישראל שתי שבתות מיד נגאלים', ממילא יכול להיות, והלואי, שנזכה ע"ז. אני לא יודע אם נזכה כ"כ מהר שיהיה שתי שבתות בכל כלל ישראל, אבל אפילו אם חלק גדול מכלל ישראל ישמרו שבת בודאי שיהיה בזה תועלת גדולה לקרב את הגאולה האמתית. ונזכה במהרה בימינו לגאולה האמתית אמן סלה (קובץ חסד לאברהם עמ' יג-טז).

## שיחת נוספת מרשכבה"ג מרן הגראי"ל שטיינמן זיע"א ברמת אלחנן שהוכיח מרשב"י ובנו שיצאו מהמערה ורק תוספת בכבוד שבת הניח דעתם, ודוקא זה סגולה לעשירות ולהצלחה מגיהנום.

שמקבל שכר גם בעולם הבא, אבל משמע כי אפילו שמקבל גם בעולם הבא, זוכה גם בעולם הזה לשכר גדול. ועשירות מופלגת שכזו לא יכולה לבוא על האדם אלא בזכות שמכבד את השבת.

עוד ראיתי שהחפץ חיים מביא בספר 'שם עולם' (חלק א', סוף פרק ד') בשם גדול-הדור אחד, שרוצה לחדש חידוש גדול מאד. הרי ידוע ומפורסם הוא שאדם ששמר שבת, אפילו אם יש לו ח"ו עבירות שצריך לקבל עליהם גהינום, בשבת הוא אינו נמצא בגיהנום. ועד כמה ששמר יותר על השבת, כך מתחשבים בו

...והנה מצינו, במסכת שבת (לג, ב) מביאה הגמ' את הסיפור שרבי שמעון בן יוחאי היה במערה שנים עשרה שנה, ואחרי שיצא כל דבר שראה מיד נשרף, שהיה אומר האיד מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה, ויצאה בת קול חזרו למערתכם, אתם רוצים לשרוף את העולם, וחזרו למערה וישבו שם עוד שנה, אחרי שנה יצאו, וכבר נחה דעתו של רבי שמעון, אבל בכל זאת עדיין לא נחה דעתו לגמרי כנראה, וכשראה יהודי זקן רץ עם שתי חבילות הדסים לכבוד שבת כדי להריח בהם, שאל אותו למה שנים, אמר אחד אחד זכור ואחד כנגד שמור, אמר לו רבי שמעון לרבי אלעזר בנו ראה כמה מחבבין ישראל את המצוות, ואז נחה דעתו.

כשראה יהודי מניח תפילין לא התפעל, כשיהודי לובש ציצית לא התפעל, רק ממה התפעל, כשראה יהודי מחבב את השבת, היות ויהודי שם שימת לב מיוחדת לכבד את השבת, זה כ"כ שוקל שכבר נחה דעתו, כיון שבזה רואים שמחבבין את המצוות, ונרגע. קודם לכן לא היה כ"כ מרוצה, אע"פ שראו שאר מצוות בכל זאת לא היה מרוצה. א"כ איזה אושר שיש לאדם אם הוא יכול לכבד את השבת, אושר שאי אפשר לתאר. (וכמה פעמים ביאר רבנו את דברי הגמ' באופ"א).

ואני רואה שהיהודים כאן רוצים מאד לכבד את השבת, אשרי חלקכם, והקב"ה יעזור שתראו להוסיף עוד ולעשות, כמו שהיערות דבש אומר שכל אחד ישתדל ללמוד הלכות שבת. יש ענינים קשים מאד, ולמשל הלכות ברירה, הרי כמעט כל דבר קשור לענין של ברירה, ואם אדם לא לומד הלכות ברירה

בתחילת דבריו הביא מרן זיע"א את דברי הגמ' בשבת ק"ח: שעשירים זוכים בחו"ל בגלל שכיבדו את השבת, ולאחמ"כ המשך:

רואים כמה גדולה היא מצוות כיבוד השבת, שהרי יש הרבה מצוות גדולות בתורה, כמו מצות ציצית, מצות תפילין, ועוד, ובכל זאת חז"ל לא אומרים שהן מביאות לעשירות.

ואע"פ שבדרך כלל הקב"ה לא משלם שכר בעולם הזה, אלא הצדיקים מקבלים את השכר לעולם הבא, וכאן ג"כ בודאי



בענין הגיהנום. ולמשל, אדם שהקדים לקבל את השבת שעה קודם, אזי משעה לפני שבת כבר אין לו גיהנום.

ומצטט החפץ חיים מגאון אחד חידוש גדול עוד יותר, והוא, שהחשוב בשמים נעשה משעה שהתחיל לעסוק בצורכי שבת, ואפילו ביום שישי בבוקר, יוצא מהגיהנום. החידוש שבכך הוא, משום שבפשטות אנחנו היינו מבינים שרק הזמן הקרוב לשבת, יכול להיחשב כבר כשבת, ולכל היותר מפלג המנחה אפשר להבין שנחשב כמו שבת, אבל ביום שישי בבוקר?! אבל הגאון הוא אומר שאפילו בבוקר של יום שישי, כיון שהתחיל להכין צורכי שבת, כבר לא יהיה לו גיהנום. והחפץ חיים מביא את זה, ומשמע שזה דבר המתקבל על הדעת, אפילו שלא מצינו סימוכין לכך בגמרא ולא במדרשים, בכל זאת מעצם העובדה שהחפץ חיים, רבן של ישראל, מביא את דבריו של אותו גאון, משמע שהוא סובר שהדברים נכונים.

לפי זה, אדם שיש לו עבירות, והוא צריך להיות בגיהנום, ואולי אפילו שנים עשר חודש, בכל זאת כיון שמיום שישי בבוקר החל לעסוק בצורכי שבת, לא יהיה לו גיהנום מהזמן ההוא! עד כדי כך! 'ואתם יודעים מה זה לא להיות בגיהנום מיום ששי בבוקר?!' ולא מצאנו דבר זה בשאר מצוות, ומוכח מכאן שמצוות השבת היא מיוחדת מאוד.

## הגאון רבי אליהו דיסקין שליט"א: מה ההתפעלות של רשב"י ובנו מההדסים בערב שבת?

והתשובה היא - הם ראו כאן חביבות של מצוה, אדרבה היא הנותנת מה שזה לא חיוב אלא רק חביבות אישית שלו זה מראה שהמצוות זה מרכז החיים שלו, מזה הוא חי ואת זה הוא מחבב, ובכזה עולם רשב"י ובנו רוצים לחיות.

והדבר הזה נוגע גם בערבי שבתות וחגים, כאשר אנחנו עומדים וטורחים לכבוד השבת או חג וכן בחג הפסח שיש בו כל כך הרבה טריד טירדא דמצוה - נקיונות לפסח, קניות ליום טוב, מצות, קמחא דפסחא וכו' וכו', בשמים עיקר החשיבות זה לא רק קיום המצוה אלא החביבות שיש לאדם למצוה,

וכבר כתוב בספר אורחות צדיקים בשער השמחה 'וכל מי שעושה את המצוות בשמחה יש לו שכר אלף ידות יותר ממי שהמצוות עליו למשוך' וחבל להפסיד את המעלה הזו בכל כך הרבה מצוות.

## הפגנת 'גוט שעבעס'

הרב בטח שאני יהודי, הוכיחו אותי כבר מאות פעמים, וכינו אותי גוי, שיגעץ, אבל אף אחד לא התכוון לטובתי, אתה האיש הראשון שאני מרגיש שמתכוון לטובתי, אם הרב רוצה אני מכבה כעת הסיגריה.. אמר לו רב אריה לוי, לא, גם לכבות אסור, אנא הנח אותו בצד!

ואז אמר הקיבוצניק לרב אריה לוי, אני לא יכול להתחייב לרב שלעולם לא אעשן יותר בשבת אבל השבת אני מבטיח שלא אעשן יותר..

הגמרא המפורסמת בשבת דף לג' על ר' שמעון בר יוחאי ובנו ר' אלעזר, שיצאו מן המערה אחרי יב' שנה וראו אנשים עוסקים בחיי עולם, ולא הבינו איך אנשים מניחים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה, וכל מקום שנתנו עיניהם בו מיד נשרף, יצאה בת קול ואמרה להחריב עולמי באתם? תחזרו למערה, ויצאו עוד פעם אחרי יב' חודש וראו יהודי רץ ברחוב עם שני הדסים שאלו אותו למה זה? ענה להם לכבוד שבת, ולמה שני הדסים? אמר להם אחד כנגד זכור והשני כנגד שמור, ואז נרגעו ואמרו כן בכזה עולם כדאי לחיות,

ונשאלת השאלה - האם בדורו של רשב"י לא היו כוללים? לא היו ישיבות? לא היו אנשים שעוסקים בחסד? ולמה כל זה לא הרגיע אותם? ומה כן הרגיע אותם כשראו יהודי רץ עם שני הדסים, זה הרי לא דאורייתא ולא דרבנן ומה כל כך התפעלו?

סיפר המשגיח דקמניץ הגה"צ רמ"א שטרן זצוק"ל שהתלווה לגאון רבי אריה לוי זצוק"ל בשבת, ובדרך ראו קיבוצניק אחד שהיה גברתן שעמד עם סיגריה דולקת, ניגש אליו רבי אריה לוי ואמר לו בדברי רכות: היום שבת ואסור לעשן! הקיבוצניק כעס והשיב לרב אריה לוי, אני גוי ומותר לי לעשן, השיב לו רב אריה לוי אל תאמר כך, אתה אחי ואני אוהב אותך ממש, ולמה אתה מעשן?!

ברגע אחד השתנה צורתו של הקיבוצניק והתחיל לדבר, כבוד

ניתן לשמוע את שיחותיו של המשפיע רבי אלימלך בידרמן שליט"א על ענין תוספת שבת  
בטלפון 073-295-1324 ולאחמ"כ להקיש שיעור 18 או 70